

Sözüm Meclisten Dışarı

– S.Karagöz · 07 Ağustos 2022

SÖZÜM MECLİSTEN DIŞARI!

Yazımın başında hemen belirtiyim; sözüm meclisten dışarı!

Daha önce de sık sık dile getirdiğim bir konuya bugün farklı bir pencereden bakacağım.

Son zamanlarda sık sık duyduğumuz "Ayrışıyoruz!" feryatlarının temelini anlamak için çocukluğumuza gitmemiz lazım.

Bizim değil Cumhuriyemizin çocukluğuna.

Gıdım gıdım toprak ve kan kaybeden 623 yıllık koskoca imparatorluk savaşlardan, baskılardan ve yokluktan bitap düşünce; düşman bir anda AORT damarını patlattı ve inanılmaz bir mücadele başladı.

Asker yetmedi bu vatani savunmaya!

Yaşlılar, kadınlar hatta çocuklar bile güçleri oranında kurtuluş için düşmana kafa tuttu.

Sonunda KAZANDIK!

Öyle ki Dünya şapka çıkardı bu görünmeyen güç karşısında.

M. KEMAL ATATÜRK önderliğinde bu bir avuç insan "CUMHURİYET!" dedi.

İşte o günden başlayarak her alanda hızla yenileşme çalışmaları başladı.

Gel gelelim halk cahil, yokluk had safhada...

Atatürk "Bunlar cahil yaaa! Ne anlarlar Cumhuriyetten, yönetimden?" demedi aksine eline tebeşiri alıp onlara okuma yazma öğretti, onları dışlamadı.

Modern dünyayı tanıttı.

Onlar gibi özgür, müreffeh ve huzur içinde yaşamın herkesin hakkı olduğunu, bunun için çok çalışmaları gerektiğini, her şeyden önemlisi de bunu başarabilecek güçte olduklarını söyledi.

Daha da ileri gitti ve "Köylü bu milletin EFENDİSİDİR!" diyerek onları yüreklendirdi.

Peki sonra ne oldu?

Hazırcılar gelip

"Ülen cahiller, bi çekilin kenara! Gidin köyünüze; çiftle, çubukla uğraşın!

Biz mürekkep yalamış insanlar olarak bu ülkeyi yöneteceğiz!" dediler ve o kahramanları dışladılar.

Zavallılar köylerine dönüp, kendi kendilerine hayatlarını sürdürmeye çalıştılar.

Devleti yönetenler(!) yalnızca seçim zamanı onları hatırladı.

Bizim Aydınlar(!) semirdi, zenginleşti ve köşe başlarını tuttular.

İşlerini yürütmek için en kötü yerlerde çalıştırdılar bu insanları.

Her alanda ara gittikçe açıldı!

Yani etlerinden, butlarından, sütlerinden faydalandılar ama onları hep horladılar, insan yerine koymadılar.

İkiye bölündü Türkiye; Zenginler-Fakirler, Ağalar-Marabalar, Patronlar-İşçiler...

Sonra scala genişledi; Köylüler- Kentliler.

Biraz daha açıldı ara; Okumuşlar- Okumamışlar.

Her gün yeni yeni farklılıklar ortaya çıktı; Doğulular-Batılılar...

Haliyle hemşehricilik başladı; Vanlılar, Trabzonlular, İzmirliiler, İstanbullular, Çorumlular, Yozgatlılar...

Herkes birbirini dışlamaya başladı.

"Yozgat'tan adam çıkmaz!"

"Çorum'dan adam çıkmaz!"

İnsanların yaşam tarzlarını sorgulamaya başladılar!

"Şalvarlı!"

"Kasketli!"

"Görgüsüz!"

"Hanzo, kıro, ayı!"

Bir kesimi kıllı-börtlü, kaba -saba, bir kesimi aptal-cahil diye tanıtıp; fıkralar uydurdular, filmler yaptılar, dalga geçtiler.

İnsanlar yine sabretti ama oyun bitmedi.

İnançları ve etnisiteyi ortaya attılar.

"Alevi-Sunni, Türk - Kürt"

Yıllarca birbiriyle can kardeş olmuş insanları ayırıştırmaya, o mezhep, bu mezhep diyerek bu vatanın evlatlarını birbirine düşürmeye çalıştılar.

Baktılar ki olmuyor; milli ve manevi değerleri ortaya atıp onlarla toplumu çatıştırmaya çalıştılar.

Zavallı insanlar çiftini, çubuğunu, tarlasını bırakıp daha iyi bir yaşam umuduyla göç etmeye başladı.

Yani kendi kendilerini o plancılardan kucaklarına attılar.

Bu durumda herkes tanıdığıyla, köylüsüyle aynı yerleri tercih etti yani gettolaşma başladı ki bu Toplum Bilimciler tarafından asla tasvip edilmeyen bir durumdur.

Bu sefer kabile kavgası gibi mahalle kavgaları başladı.

Aslında Kurtuluş Savaşı sonrası Atatürk sınırlarımızı çizdi ve noktayı koydu ama Emperyalistler noktalı virgül koyarak ulaşamadıkları emellerini gerçekleştirmek için hergün biraz daha bilendi ve üstümüze üstümüze geldi.

Şunu çok iyi biliyorlardı ki Türkleri savaş alanlarında yenmeleri mümkün değildi.

İşte bu yüzden içerideki maşalarıyla insanımızı birbirine kırdırıp, zayıflatarak; Kurtuluş savaşında başamadıklarını başarıp, ülkemizi parçalamaktı amaçları.

Darbelerle, kaos planlarıyla neredeyse emellerine ulaşacaklardı ama milletimizin duyarlılığı sayesinde hevesleri kursaklarında kaldı.

Yani Sevgili Dostlar Cumhuriyetimizin çocukluğu da gençliği de travmalarla geçti.

Geç de olsa bunu anladık, şimdi tedavi zamanı.

Peki bunu nasıl başaracağız?

Herşeyden önce birbirimizi önce insan olarak görmeli, herkesin hakkına hukukuna saygı göstermeliyiz.

Kimse kimseyi sevmek zorunda değil ama saygı göstermek zorundadır.

BİZ KARDEŞİZ!

KARDEŞLER ARASINDA ZAMAN ZAMAN UFAK TEFEK KIRGINLIKLAR TARTIŞMALAR HATTA

KAVGALAR OLABİLİR AMA ZOR DURUMDA YİNE BİRBİRİMİZE SARILMAK ZİRUNDAYIZ!
BU VATAN HEPİMİZİN!
ONU KORUMAK HEPİMİZİN GÖREVIDİR!

Saygılarımla
Sebahat Karagöz